

Мила Барби

на Ясен Згуровски / Жулиета

Знам, че иронията започва от красотата,
очаровала вечно отворените ти очи,
и от усмивката на Мона Лиза,
преувеличена с евтими бои
върху студената ти уста.

Познавам невъзможно твърдата ти кожа,
застиналите гърди,
краката, които не се разтварят, без да се разкачат,
поря от престорени сълзи,
когато не можеш и не можеш да запалиш свещ,
за да създадеш поне романтичната атмосфера
на лъскав плакат с нас...

Несподелима моя Барби.

Ограбеното ти тяло отказва да забрави.
Зависимите от любовта
сковани глани и стъпала
не могат да бъдат затоплени от накитите на човешкия смисъл.

Нека вярват, че са различни от теб, и нека отричат,
че сами са те облекли в истеричните райета на зебрата.
Нека пророчествата ти продължават да се множат
и синтетичните им прегръдки да превръщат
всички войници в олово.

Обичам те.

Не защото си способна да ми отвърнеш със същото,
а защото си кралицата на иронията:

Когато казваш „Хайде да се забавляваме!“,
чувам „Привилегировано момиченце.“

Неблагодарна играчка, покварена от Сократ.

Изгаснала гъга на гъното на медийния аг.

Няма милост в твоя любовен сюжет.

Само камшик и мастилени ножове.“